

Elsa Beskow

Oul Soarelui

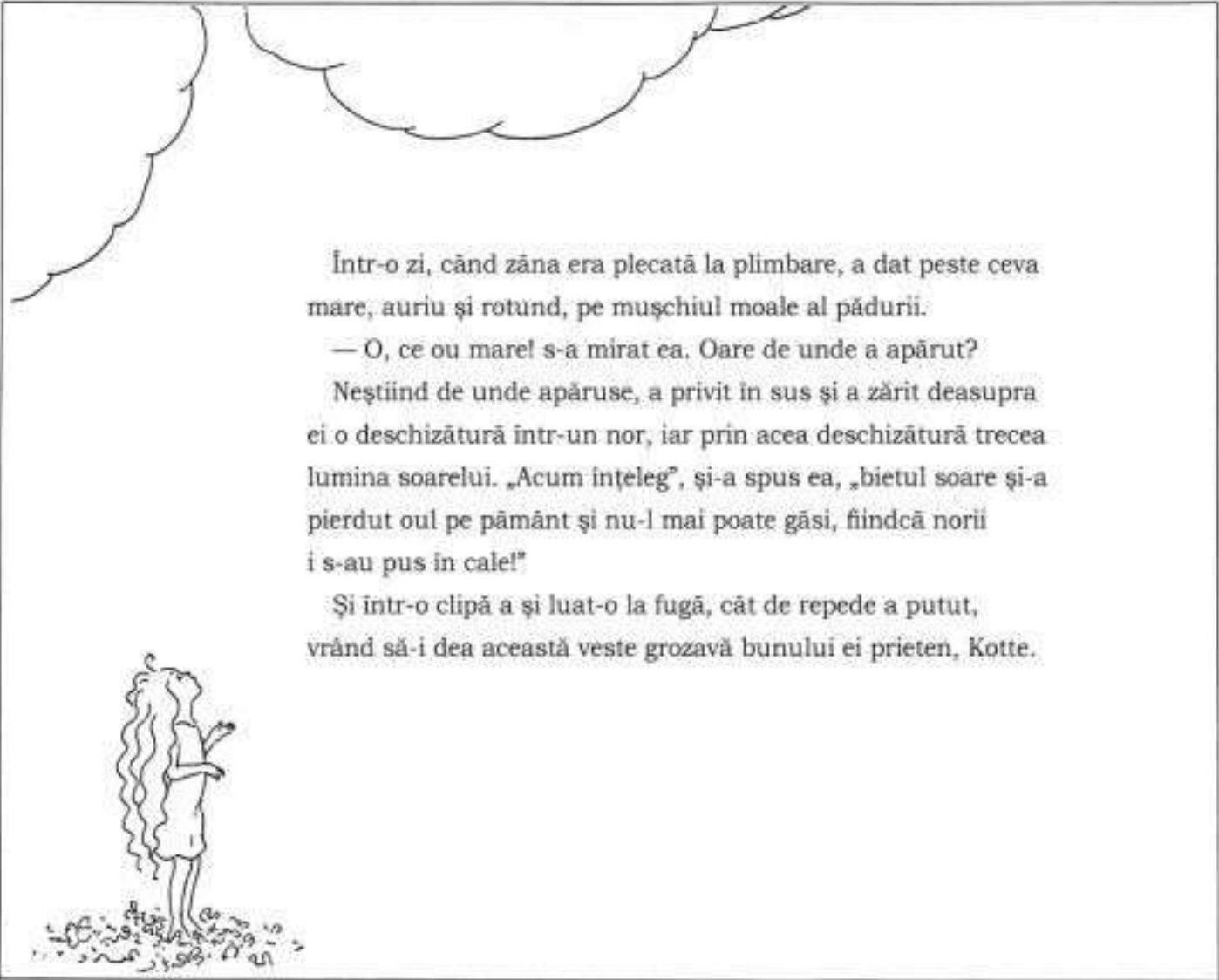
A fost odată ca niciodată o micuță zână care locuia în pădure, într-o scorbură de copac, și căreia îi plăcea foarte mult să danseze. Primăvara dansa „Bine ai venit, scumpule soare!”, toamna dansa „Vârtej de frunze galbene” și iarna dansa „Cad fulgi de nea”, până când obosea. După aceea se întorcea în scorbura ei și se puneă să doarmă.

Dar vara avea atât de multe lucruri distractive de urmărit sau de admirat prin pădure, încât nu-i mai rămânea așa de mult timp să danseze.

Micuța zână era foarte bună prietenă cu toate păsărelele pădurii. De îndată ce vedea un oușor căzut din cuib, se grăbea să-l ridice de pe mușchiul moale unde picase și să-l ducă înapoi la pasărea-mamă. Asta o făcea tot mai iubită de păsărele, care ciripeau în cele mai încântătoare triluri, în semn de mulțumire.

Într-o zi, când zâna era plecată la plimbare, a dat peste ceva mare, auriu și rotund, pe mușchiul moale al pădurii.

— O, ce ou mare! s-a mirat ea. Oare de unde a apărut?

Neștiind de unde apăruse, a privit în sus și a zărit deasupra ei o deschizătură într-un nor, iar prin acea deschizătură trecea lumina soarelui. „Acum înțeleg”, și-a spus ea, „bietul soare și-a pierdut oul pe pământ și nu-l mai poate găsi, fiindcă norii i s-au pus în cale!”

Și într-o clipă a și luat-o la fugă, cât de repede a putut, vrând să-i dea această veste grozavă bunului ei prieten, Kotte.

Intr-o zi, pe mușchiul moale al pădurii a apărut
un ou mare, auriu.

Micuța zână care îl găsește îl privește uimită.
Cui să-i fi căzut din cuib? Când se uită în sus,
vede soarele strălucind printr-o spărtură în nori
și înțelege îndată: este oul soarelui!

Cu gingășie și umor, Elsa Beskow ne face să pătrundem
într-o poveste cu zâne, păsări și fluturi, o poveste
despre viața în pădurile nordului și dorul de vară.

www.unibucuresti.ro

3 70000 900043